

[Socialministeren.]

sådan størrelse, at det efter foreliggende erfaringer er tilstrækkeligt til fyldstgørelse af foreningens forpligtelser samt til dannelse af en efter direktørens skøn passende reservefond.“

Når der er opsamlet en reservefond, populært kaldet en formue, i dette tilfælde på 27 mill. kr., skyldes det altså lovens krav. Formuen er opsamlet med henblik på, at organisationen skal kunne vedstå sine forpligtelser under eventuelle epidemier el. lign.

Der er her ikke tale om noget særegent. Den reservefond, som de statsanerkendte sygekasser har, er af samme størrelsesorden pr. medlem. Det er et elementært forsikringsmæssigt krav, og nøjagtig samme krav vil af forsikringsrådet blive stillet til en privat fortsættelseskasse. Set i forhold til de årlige udgifter til dansk sundhedsvæsen er det et beskedent beløb. Lægerne har udregnet de samlede udgifter til vort sundhedsvæsen til at være 1,3 milliard kr. pr. år, og et engangsbeløb på 27 millioner kr. må vurderes i forhold hertil. Fordelt på de 2½ million medlemmer i de statsanerkendte sygekasser er det vel ca. 10 kr. pr. næse.

Reservefonden er opsamlet i de årtier, der er gået, og hovedparten af de mennesker, der deltog i opsparingen, er i dag ikke medlemmer af en fortsættelseskasse, men over for alle de problemer, som fortsættelseskassernes ledelse med så megen iver har rejst, har vi nu, da forhandlingssituationen må lades ude af betragtning, ment at burde tage stilling til et enkelt tilbageværende: formuens anvendelse i tilfælde af fortsættelseskassens opløsning. Hvis en fortsættelseskasse ønsker sine medlemmer fritaget for betaling af de 24 kr., som i øvrigt er en rimelig ajourføring af det lille beløb, de udenforstående i dag betaler, sker det efter ændringsforslag nr. 92 på den betingelse, at fortsættelseskassen — i øvrigt gennem beslutning af dens normale organer — sørger for en forstandig anvendelse af formuen. Det er ikke noget særkrav, blot en understregning af det krav, ethvert anstændigt menneske ville stille. Det er uden skygge af fornuft at tale om, at der her er spørgsmål om ekspropriation, det er der ikke, og justitsministeriets lovkontor afviser enhver tanke i den retning.

Om de praktiserende lægers stilling inden for den offentlige sygeforsikring er der fremsat forskellige udtalelser. Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var meget provokerende i sine udtalelser om lægerne i lykkelig erkendelse af, at lægerne ikke har fremsat, i hvert fald ikke indtil nu, kritiske bemærkninger om venstres og de konservatives ændringsforslag, men alene har vendt sig mod det af sygekasserne støttede regeringsforslag. Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen syntes at betragte sig som en politisk fører for en ny hær. I sygeforsikringskommissionens betænkning er der ofret megen tid og møje på at udrede hele forholdet vedrørende de praktiserende lægers stilling inden for den offentlige sygeforsikring, og i betænkningen er ordret optaget et detaljeret indlæg fra lægernes repræsentant i kommissionen. Det fører for vidt at redegøre for hele det problemkompleks, men lad mig anføre nogle kendsgerninger.

De forslag, kommissionens flertal kom med, indebar ikke nogen ændring i lægernes stilling. Lovforslaget er udarbejdet med det udgangspunkt, at lægeordningen ikke nødvendigvis må ændres. Det er forudsat, at der ved fri forhandlinger, eventuelt under medvirken af det såkaldte voldgiftsråd, indgås overenskomster på samme måde som hidtil mellem lægernes og sygekassernes organisationer om lægehjælp til A-gruppens medlemmer. Om der er mulighed for indgåelse af overenskomst vedrørende B-gruppen, må tiden vise. Det vil muligvis være ønskeligt, men lovforslaget bygger ikke på en sådan løsning, og lægerne står således ganske frit. I grell modsætning hertil står et mindretalsforslag fra fortsættelsesygekassernes repræsentant i sygeforsikringskommissionen, ifølge hvilket interessekonflikter mellem lægerne og sygekasserne samt fortsættelsesygekasserne skulle afgøres endeligt af socialministeren efter forud indhentet erklæring fra forligsinstitutionen.

I øvrigt skal jeg henlede opmærksomheden på, at lægernes synspunkter på forskellig måde er blevet imødekommet gennem ændringsforslagene. Det har været os meget alvorligt om at gøre her at vise god vilje. Spørgsmålet om ydelse af speciallægehjælp indeholder således problemer, som hverken kommissionen eller folketingsudvalget har haft